

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 14 juni 2011 in zaken nrs. 10/41722, 10/41723 en
10/41725 in de gedingen tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 4 november 2010 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juni 2011, verzonden op 17 juni 2011, heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat hij de vreemdelingen in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft kunnen tegenwerpen. Hiertoe betoogt hij dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het aan de vreemdelingen was om ter staving van hun aanvragen reisdocumenten over te leggen en het niet geloofwaardig is dat zij geen enkel indicatief bewijs van hun reis hebben kunnen overleggen. Voorts klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat naar haar oordeel de door de minister ter zitting genoemde voorbeelden - een suikerzakje van het land waar doorheen is gereisd of het bonnetje van een broodje dat onderweg is gekocht - niet als indicatief bewijs kunnen worden aangemerkt.

2.3. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening opleveren.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

In paragraaf C4/3.6.2. van de Vreemdelingen-circulaire 2000, onder het kopje "Reisroute", wordt, voor zover thans van belang, vermeld dat de documenten die de reisroute onderbouwen in de eerste plaats de reisdocumenten zijn waarvan men zich bediend heeft bij grenscontroles tijdens de reis naar Nederland (echte, valse of vervalste grensoverschrijdingsdocumenten). In de tweede plaats betreft dit alle andere documenten en bescheiden op grond waarvan kan worden vastgesteld welke reisroute de asielzoeker heeft gevolgd. Het reisverhaal kan worden onderbouwd met alle documenten en bescheiden die gelden als formeel of indicatief bewijs in het kader van Verordening (EG) 343/2003, zoals: treinkaartjes, hotelrekeningen, toegangsbewijzen voor particuliere of openbare instellingen in de EU-lidstaten et cetera.

In paragraaf C4/3.6.3, onder het kopje "Reisroute" onder a, wordt, voor zover thans van belang, vermeld, dat het in beginsel niet geloofwaardig is dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Ook op zichzelf geloofwaardige verklaringen omtrent het kwijtraken van documenten, impliceren niet automatisch dat de asielzoeker in het geheel geen (reis)bescheiden meer in zijn bezit heeft. Zowel bij een reis over land als een reis per vliegtuig is het onaannemelijk dat een asielzoeker niets aan indicatief bewijs in diens bezit heeft. Zelfs hotelrekeningen, telefoonkaarten, buitenlands geld of suikerzakjes van een luchtvaartmaatschappij en dergelijke kunnen al als indicatie dienen.

2.4. De vreemdelingen zijn, naar eigen stellen, op 15 januari 2010 met de bus van Moskou naar Nederland gereisd. De rechtbank heeft, door te overwegen dat de door de minister ter zitting bij haar genoemde voorbeelden niet kunnen worden aangemerkt als indicatief bewijs van deze reis en de minister voorts niet afdoende heeft gemotiveerd welk bewijs de vreemdelingen hadden kunnen overleggen, niet onderkend dat het volgens het door de minister gevoerde beleid in beginsel niet geloofwaardig is dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Daarbij komt dat de lijst van voorbeelden van indicatief bewijs in het beleid niet limitatief is, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 24 mei 2012 in zaak nr. 201108433/1/V1 (www.raadvanstate.nl). Voor het oordeel dat de door de minister genoemde voorbeelden niet in redelijkheid kunnen worden aangemerkt als indicatief bewijs, bestaat dan ook geen grond.

Niet in geschil is dat de vreemdelingen geen enkel indicatief bewijs van hun busreis hebben overgelegd en over de reisroute en het ontbreken van documenten geen consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen hebben afgelegd. De rechtbank is derhalve ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de besluiten van de minister van 4 november 2010 in zoverre niet deugdelijk zijn gemotiveerd en dat de minister niet in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, heeft kunnen tegenwerpen.

De grief slaagt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te

doen, zal de Afdeling de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 4 november 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.6. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3, www.raadvanstate.nl), zal, indien aan een vreemdeling één van de omstandigheden, genoemd onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.7. De vreemdelingen hebben in beroep aangevoerd dat de minister niet heeft onderkend dat zij weliswaar op grond van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Armenië (hierna: de WSRA) in aanmerking kwamen, dan wel komen, voor het Armeense staatsburgerschap, maar dat zij, vanwege de door de minister geloofwaardig geachte gebeurtenissen uit 1997, niet in staat waren een aanvraag in te dienen. De WSRA kent het staatsburgerschap niet van rechtswege toe. De minister heeft derhalve ten onrechte niet aannemelijk geacht dat zij staatloos zijn, aldus de vreemdelingen. Voorts hebben zij, onder verwijzing naar hun zienswijze, aangevoerd dat hun relazen over de gebeurtenissen in 2002 en 2004 innerlijk consistent en niet onaannemelijk zijn en stroken met wat er over de algemene situatie in Armenië bekend is.

2.7.1. De minister heeft zich in de besluiten van 4 november 2010, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat van de asielrelazen van de vreemdelingen geen positieve overtuigingskracht uitgaat, voor zover het de gestelde staatloosheid en de gestelde gebeurtenissen in 2002 en 2004 betreft. De minister heeft het niet aannemelijk geacht dat de vreemdelingen, naar zij stellen, de Armeense nationaliteit niet hebben kunnen verkrijgen dan wel niet kunnen verkrijgen. De minister heeft hierbij verwezen naar het algemene ambtsbericht Staatsburgerschaps- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2002, het algemeen ambtsbericht inzake Armenië van augustus 2010 (hierna: het ambtsbericht van 2010) en

WBV 2008/16, waaruit volgens de minister niet blijkt dat de vreemdelingen Armeense nationaliteit niet zouden kunnen verkrijgen. Voorts heeft de minister erop gewezen dat de etnische afkomst van vreemdeling 1 Armeens is, hij van 1965 tot 2004 op Armeens grondgebied heeft gewoond, hij heeft verklaard dat hij een geboorteakte en een paspoort van de Sovjet-Unie heeft gehad, alsmede een militair boekje en een rijbewijs en dat deze documenten zijn afgegeven op Armeens grondgebied, dan wel dat de Armeense afkomst van de man er in staat vermeld, en dat de man heeft verklaard in Armenië een woonregistratie te hebben gehad. De kinderen en vreemdeling 2 hebben geboorteaktes gekregen in Armenië en vreemdeling 3 kon naar school gaan in Armenië. Volgens de minister is het derhalve niet aannemelijk dat de vreemdelingen staatloos zijn.

De minister heeft zich voorts gemotiveerd op het standpunt gesteld dat hij hetgeen de vreemdelingen hebben verklaard over de gebeurtenissen in 2002 en 2004 niet geloofwaardig acht, omdat – samengevat weergegeven – deze verklaringen niet overeenkomen.

2.7.2. Gelet op het in 2.6. uiteengezette toetsingskader, bestaat in hetgeen de vreemdelingen in beroep hebben aangevoerd geen grond voor het oordeel dat de minister niet in redelijkheid aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen dat hun asielrelaas geen positieve overtuigingskracht heeft. Hun betoog ter zake faalt derhalve.

2.8. De vreemdelingen hebben voorts aangevoerd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat niet aannemelijk is dat zij na terugkeer in Armenië gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) strijdige behandeling lopen, nu vreemdeling 2 etnisch Azeri is en de vreemdelingen er niet in geslaagd zijn op zodanige wijze in de Armeense samenleving te integreren dat daarbij de etnische afkomst van vreemdeling 2 verhuuld zal blijven. De minister heeft ten onrechte onder verwijzing naar het ambtsbericht 2010 zich op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van discriminatie van Azeri in Armenië, aldus de vreemdelingen.

2.8.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2010 in zaak nr. 201000658/1/V1 (www.raadvanstate.nl) volgt dat het algemeen ambtsbericht inzake Armenië van de minister van Buitenlandse Zaken van augustus 2008 geen aanknopingspunten biedt voor het oordeel dat etnische Azeri, alleen vanwege hun etniciteit, na terugkeer in Armenië een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling lopen. Voorts volgt uit voormelde uitspraak dat de omstandigheid dat het ambtsbericht van 2008 in het midden laat wat de mate van veiligheid is voor etnische Azeri afkomstig uit Armenië die naar dat land terugkeren niet met zich brengt dat de minister daarnaar nader onderzoek moet – laten – doen.

Het ambtsbericht van 2010 geeft geen blijk van een gewijzigde situatie in zoverre. Gelet hierop faalt het betoog van de vreemdelingen.

2.9. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 14 juni 2011 in zaken nrs. 10/41722, 10/41723 en 10/41725;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

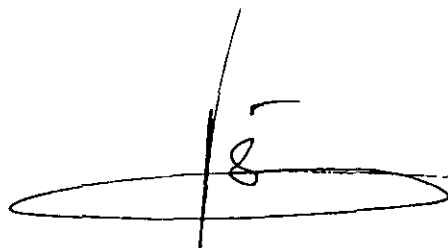
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2012

512.

Verzonden: 13 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser